

Slopné

Kraj: Zlínský

Správní obvod: Luhačovice

Nadmořská výška: 349 m n. m.

Počet obyvatel: 555

Adresa URL: www.slopne.cz

Okres: Zlín

GPS souřadnice: 49.156966N, 17.847108E

První pís. zmínka: 1261 (763 let)

PSČ: 763 23

Historie obce Slopné

Název obce podle knihy P. Františka Mülera Luhačovsko, je odvozen od slova „Slopena“ (tj.past), místo, kde se kladly pasti na zvěř. Historické názvy: villam SLOPNAM (1261), koncem 13. století, r. 1298 ZLOPNA (CDM V.83), v r. 1463 SLUPNU, r. 1481 SLOPNÉ, r. 1578 SLAUPNY, r. 1751 SLOPNA, r. 1872 SLOPNÁ, v r. 1881 SLOPNÉ. Za protektorátu se obec nazývala německy Slopne.

Počátky osídlení našeho údolí sahají až do pravěku, přesněji do doby bronzové. Po rozšíření hluboké orby došlo na polích u silnice mezi Sehradice a Slopným, v místech nazývaných „Mezníky“, k narušení pravěkého pohřebiště. V letech 1962 - 1963 zde V. Dohnal provedl rozsáhlý záchranný výzkum, při kterém bylo plošným odkryvem zjištěno celkem 472 žárových hrobů kultury lužických popelnicových polí z mladší i pozdní doby bronzové (1250 - 750 let př.n.l.). Počtem hrobů se jedná o největší pohřebiště svého druhu na území zlínského regionu. Množstvím nalezené keramiky se vcelku neliší od jiných podobných lokalit, pokud jde ovšem o bronzové předměty, patří „Mezníky“ snad k nejchudším pohřebišťům popelnicových polí na Moravě, protože zde bylo nalezeno pouze 8 bronzových předmětů! Na téměř pět stovek hrobů tady připadá jenom osm bronzových předmětů. Je tedy pravděpodobné, že už tenkrát lidé lužické kultury poznali, že je v našem kraji "konec chleba a začátek kamení".

Kdy a kým bylo Slopné založeno, není známo. První písemná zmínka o obci je v zakládací listině cisterciáckého kláštera ve Vizovicích, ze dne 20. srpna 1261. Tento klášter založil se svolením českého krále, Přemysla Otakara II., kastelán brumovského hradu, pan Smil ze Stříleku. V té době byla obec v držení vladky Petry ze Slopného. Vladka Petr tehdy daroval půl vsi obce Slopné klášteru a zavázal se, že druhá polovina mu připadne až po jeho smrti. Listinou ze dne 21. března 1298 splnil svůj slib a daroval „pro spásu duše své a z dobré vůle synů svých“ klášteru i druhou polovinu Slopného.

Jako „zboží klášterské“ je Slopné výslovně připomínáno ještě několikrát. Nejprve v soudním rozsudku z roku 1364, podle kterého měl lenník „...Stašek ze Sehradice, vrátiti les Studnu ležící mezi Slopným a hradem Sehradice a nahraditi klášteru 100 hřiven škody“ (Čižmář, Dějiny a paměti Vizovic, r. 1933, str. 7). Později, v roce 1460, dne 13. prosince „...pohoní opat Matyáš i veškeren konvent Miroslava z Cimburka ze 100 hřiven groší dobrých stříbrných peněz, že drží klášterskou ves Slúpnú, nemaje k ní práva“ (Peřinka, Okres Vizovský, r. 1907, str. 213). Dále je Slopné uvedeno v pŕuhonech opata Beneše z let 1481 - 1482, podaných na pana Ctibora z Cimburka, „...jenž neprávem držel celé klášterství Smilheimské“ (Peřinka, Okres Vizovský, r. 1907, str. 213). Po zániku kláštera se v roce 1492 celé „klášterské zboží“ stává majetkem pánů z Kunštátu. Roku 1521 pohnal pan Vilém Kuna z Kunštátu, který byl tehdy podkomořím markrabství moravského, pana Buriana z Vlčnova a na Bojkovicích ze 100

hřiven grošů „...že svému člověku Matějovi Škvaralovi v Sehradících dopustil lidi ze Slopného stavovati a v té stávce trápit a vězniti.“ Podle soudního rozhodnutí musel potom pan Burian „...těm lidem to obmeškání a škody napravit a z rukojemství je propustiti.“ O rok později, v roce 1522, žaloval naopak pan Burian pana Viléma, „...že jemu lidi své z Loučky a Slopného ku svědomí postaviti nechce“ (Čižmář, Dějiny a paměti Vizovic, r. 1933, str. 23). Dnes už nezjistíme, co tenkrát lidé z Loučky a ze Slopného panu Burianovi provedli, ale víme s jistotou, že Burian z Vlčnova a Vilém z Kunštátu určitě nebyli přátelé. Když v roce 1549 prodal pan Zikmund z Kunštátu bývalé klášterní panství panu Václavovi z Boskovic, je Slopné opět výslovně připomínáno, podobně i při dalších převodech panství v letech 1568, kdy je koupil Zdeněk Říčanský Kavka z Říčan, a v roce 1578, když Zdeněk z Říčan oddělil Slopné spolu s ostatními vesnicemi farnosti Újezd od Vizovic a spojil je se statkem brumovským (Peřinka, Okres Vizovský, r. 1907, str. 214). Magistr Josef Čižmář v knize Dějiny a paměti Vizovic uvádí, že pan Kafka z Říčan rychle zbohatl, žil v samých rozkoších a rád ukazoval svoje bohatství. Ke svým jízdám prý používal koně stříbrnými podkovami kované a rád viděl, když podkovy při jízdě s větrem o závod odskakovaly a lidé je sbírali. Vedle vyděračství postupoval často proti svým poddaným i násilím, a proto násilnou smrtí také zemřel. Byl zabit v horách na lesní cestě, nazvané po něm Kavkovou. Vězel v dluzích a vdova po něm, paní Johanka, je sotva stačila splácet. Podobné nepřátelství, jako mezi sousedy panem Burianem z Vlčnova a panem Vilémem z Kunštátu, se v našem kraji objevuje o téměř 100 let později, a to mezi pány Emerichem Dóci, majitelem Vizovic a Janem starším z Říčan, majitelem Brumova. V roce 1611 se jejich vztahy vyostřily a do těchto sporů byli zataženi i obyvatelé Slopného. V tomto roce totiž poslal Jan z Říčan svého purkrabího z Dřevohostic, Jana Hračanského, s poddanými z dvanácti vesnic Brumovského panství (Slopné je zde uvedeno jako první) na pozděchovské grunty, „... kteřížto přijdouce zbrojně do Pozděchova, dobytek z domů, dvorů a ohrad jejich, moceně pobrali a uhnali“ (Čižmář, Dějiny a paměti Vizovic, r. 1933, str. 55). Od Jana staršího z Říčan koupil Brumovské panství v roce 1622 Pavel Appany z Nagy-Appanu. Jeho syn, svou poslední vůlí, předal panství v roce 1626 Mikuláši Forgáčovi z Gymeše, jeho choti Esterě a Aleně Appanyiové z Nagy - Appanu. Estera, která oba spolumajitele přežila a tím celé panství zdědila, ho odkázala v roce 1659 svým pěti dcerám: Esterě Brumov, Marii Klobouky, Žofii Vysoké Pole, Evě Haluzice a Juditě Návojnou. Slopné patřilo k haluzickému dílu. V roce 1663 byl při turecko-tatarském vpádu v naší obci vypálen mlýn, čtyři další domy a zabití čtyři lidé (Václavík, Luhačovické Zálesí, 1930). Ale už v roce 1670 nebylo ve Slopném, na rozdíl od mnoha okolních vesnic, ani jedno hospodářství pusté, o čemž svědčí lánový soupis, podle kterého bylo tehdy ve vsi 28 usedlostí (Pokluda, Zlínsko, Historický vývoj, 1995, str. 174). V letech 1704 - 1710 byla celá východní Morava pustošena opakovanými nájezdy „kuruců“, povstalců, vedených knížetem Františkem Rákoszym II. Lidé utíkali i s dobytkem do okolních lesů nebo se snažili proti menším oddílům nájezdníků bránit své statky se zbraní v ruce. Podle ústní tradice, zaznamenané V. Peřinou v knize Okres Vizovský, došlo k takovému boji v roce 1708 i ve Slopném: „Jednou prý se utkali Slopněané s Kuruci bitvou a v bitvě zvítězivše pobrali jim veškeru kořist. I dobytek už byl s Kuruci obeznámen; zavolal-li hospodář ve chvíli nebezpečí: „Kravičky, k horám“, šly bez další pobídky.“ Záznam o stejné události, tentokrát ve starší formě místního nářečí uvádí i R. Vrla, v publikaci Horní Lhoťa (1999): „...Slopněané, srdnatí lidé, vidě, že kuruců moc neni, obhrčili ich a dojedného pomlátili...“. V roce 1709 koupili haluzický díl bratři Antonín a Ignác, svobodní páni z Waldorfů, a v době, kdy jejich rod hospodařil na tomto dílu, došlo v roce 1767 díky rozparcelování stávajícího dvoru, ke

znovuosazení pusté vsi Haluzice. Ze Slopného osídlovali Haluzice 3 rodiny Bližňáků a 2 rodiny Váňů.

1. listopadu 1781, v období, kdy Slopné patřilo Waldorfům, došlo k vydání Patentu císaře Josefa II. o zrušení nevolnictví. V roce 1796 odkázal Gottfried Ignác z Waldorfů haluzický díl svému sestřenci Františku Kajetánu, hraběti Chorinskému. Této šlechtě podléhali Slopňané až do roku 1848, kdy byla zrušena robota. V Haluzicích byla kancelář pro styk poddaných s vrchností.

V pamětech obcí Haluzice a Loučka se uvádí, že se poddaní vykupovali z roboty ještě před jejím zrušením. Zda se tak stávalo i ve Slopném, se nedá s určitostí tvrdit, protože ve Slopném dosud nebyl objeven ani jeden exemplář dokumentu o vyvázání z robotních povinností a naturálních a finančních odvodů vrchnosti, který byl uzavírán s každým bývalým poddaným. Po rozparcelování dvora na Haluzicích a rozdělení půdy po vladyku Petrovi ze Slopného, která byla ještě v roce 1659 obdělávána poddanými, nebylo ve skutečnosti na čem robotovat.

